

ÚPLNE INAK AKO VO FILME

PRE PRÁVÚ LÁSKU SA OPLATÍ RISKOVAŤ

LYNN PAINTER

LYNN PAINTER

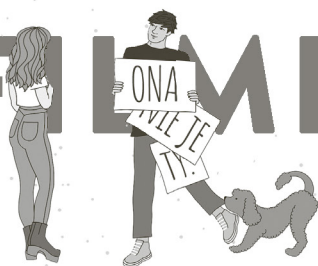
ÚPLNE

INAK

AKO

VO

FILME

Preložila Karolína Holmanová

YOLi

Lynn Painter
NOTHING LIKE THE MOVIES

Original English language edition copyright © 2024 by Simon &
Schuster, Inc.

Published by arrangement with Simon & Schuster Books For Young
Readers.

An imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division

All rights reserved. No part of this book may be reproduced
or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical,
including photocopying, recording or by any information storage
and retrieval system, without permission in writing from the Publisher.

Translation © 2025 by Karolína Holmanová

Cover illustration © 2024 by Liz Casal Cover design by Sarah Creech

Based on the series design by Heather Palisi

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0621-8

Venujem všetkým milovníkom lásky,
ktorí si zamilovali príbeh Wesa a Liz.
Bez vás by táto kniha nevznikla
a za to vám budem naveky vďačná.

SILVESTER

„Keby to videlo moje pätnásťročné ja,
nakopalo by ma do gúľ.“

To zariadime

WES

„Je tu riadna tlačienka.“

„To si píš, kámo,“ odsekol Adam a vložil si do úst žuvačku. Mierili sme na silvestrovskú párty. Z reproduktorov hučala príšerne hlasná hudba, a aby toho nebolo málo, všetci sa prekrikovali.

Spolu s Adamom a Noahom sme vyšli po schodoch a vstúpili do obývačky. Zišla sa tam hádam celá stredná. *Doriti!* Všade, kam som sa pozrel, bol niekto známy. Niektorí sa rozvaľovali na gauči, iní len tak postávali. Okamžite som oľutoval, že som sem prišiel.

„Bennett!“ zvolala Alex cez celú miestnosť a rozbehla sa ku mne. Hodila sa mi okolo krku a silno ma objala.

Objatie som jej opätoval. „Šťastný nový rok, Benedettová,“ sťažka som preglgol.

„Ako sa ti darí?“ spýtala sa, keď ma konečne pustila zo zveráka. Usmievala sa, no v tej chvíli by som ju najradšej zaškrtil. V očiach sa jej zračila ľútosť. Akoby sa ma v skutočnosti pýtala, ako zvládam fakt, že sa mi celý život rozsypal ako domček z karát.

„Fajn,“ odvetil som. Nevedel som sa rozhodnúť, či

som rád, že opäť vidím všetky decká zo strednej – Panebože, konečne som opäť medzi ľuďmi! –, alebo by som najradšej zaliezol niekam do jaskyne. Všetci síce boli ku mne milí, bolo mi však jasné, že ma ľutujú. Mrzelo ich to s mojím otcom aj to, že som sa vykašľal na školu a sekol s bejzbalom.

Stala sa zo mňa obyčajná, poľutovaniahodná troska.

Odkedy sa Noah s Adamom vrátili domov na prázdniny, snažili sa ma vytiahnuť von. Zakaždým som ich rázne poslal kadeľahšie. Z nejakého neznámeho dôvodu ma však vidina silvestrovskej párty prinútila zmeniť názor. Sviatocná atmosféra vo mne asi niečo zlomila. A teraz som to začínal ľutovať.

Nič už nebolo ako predtým.

Keď sme sa všetci videli naposledy, s nádejou sme hľadeli do budúcnosti. Každý z nás mal veľké plány.

Teda... oni ich ešte stále majú.

Môj život však nabral iný spád.

Otec zomrel dva týždne po tom, čo som sa presťahoval do Kalifornie. Vrátil som sa domov na pohreb a už som tu zostal. Vykašľal som sa na univerzitu aj na skvelú budúcnosť, ktorá by na mňa v Kalifornii čakala. Ako keby som mal inú možnosť. Ubehlo už niekoľko mesiacov. Naplno som zarezával v potravinách a privyrábal si ako taxikár. Život bol pekne nahovno.

„Čo tam postávaš? Michael je v kuchyni a brúsi si zuby na poriadny balík,“ prihovoril sa mi Noah. „Tak poď, tu je priveľký hluk.“

Chalani mali v pláne hrať novú párty hru. Išlo vlastne o vadí-nevadí, no s jedným podstatným rozdielom: hralo sa o peniaze. Prišli s tým moji kolegovia z práce, a keď som o hre povedal Adamovi s Noahom, hneď ju chceli vyskúšať.

Cestou do kuchyne sme si vzali drinky a usadili sme sa k stolu.

„Že sa ti vôbec uráčilo ukázať!“ vyprskol na mňa Michael. Sedel za stolom a nebolo pochyb, že už mal poriadne pod čapicou. „Som ťa vlastne ani nevidel celé prázdniny.“

Z obývačky sa ozvala tá otravná pieseň od Taylor Swiftovej. Zafal som zuby. Dal by som ruku do ohňa za to, že ten song dnes večer zaznie. Nič tak dokonale nevyjadrovalo moju aktuálnu situáciu ako Swiftovej *Breathe*.

„Mal som kopu práce,“ odvrkol som. Zdvihol som svoj pohár a prevrátil do seba celý jeho obsah. Nemal som v pláne stať sa pod obraz Boží, no rozhodne som neplánoval odísť z tejto párty triezvy. Prv než sme sem prišli, s Noahom a jeho bratom sme čo-to popili, takže som bol na správnej ceste k svojmu cieľu.

„Stavím sa o päťku, že Bennett to nedá,“ vyhlásil Noah, postavil pred mňa prázdnu plechovku a ukázal na umývadlo.

„Priprav si prachy,“ odsekol som. Bez zaváhania som plechovku šmaril k umývadlu. Dopadla na kuchynskú linku, odrazila sa a s rachotom dopadla na podlahu.

„Trapko,“ zaškeril sa na mňa Noah. Z peňaženky som vytiahol päťdolarovku a položil ju pred neho.

„Na teba nemám.“

„Práve dorazila Joss,“ vyhrkol Noah s pohľadom upretým na displej telefónu. „A s ňou aj môj kurací sendvič.“

„Stavím sa o kurací sendvič, že...“

Len čo som ju zazrel, zmĺkol som.

Bola tu.

Doriti!

Libby stála vo vedľajšej miestnosti.

Na prázdniny prišla domov pred dvoma týždňami. Celý ten čas sa mi úspešne darilo vyhýbať sa jej. A teraz sme sa ocitli na rovnakej párty.

Na tej silvestrovskej.

Vari si zo mňa vesmír robil dobrý deň? Odmietol som tri pozvania na párty, lebo som si myslel, že by sa tam mohla objaviť. Najmenej pravdepodobné sa mi zdalo, že sa ukáže práve tu.

Nedokážem presne opísať, čo sa stalo, keď som ju zazrel. Neviem, či zrazu prestala hrať hudba, alebo, naopak, hrala ešte hlasnejšie. Akoby sa celý svet premenil na jednu obrovskú machuľu, z ktorej kde-tu vystupovali záblesky jasného svetla. A pred nimi stála Liz. Smiala sa a rozprávala sa s Joss. Keď som na ňu hľadel, pocítil som zvláštne prázdno. Zožierala ma nesmierna bolesť. Lapal som dych.

Naposledy sme sa videli na pohrebe môjho otca. Pár týždňov sme to ťahali na diaľku, no potom som to ukončil.

Nemal som na výber.

Bez teba nedokážem dýchať, no predsa musím.

Bytostne som túžil zaboriť jej končeky prstov do kučier, chytiť ju za ruku a odvliecť do kuchyne. Sadli by sme si za stôl a spolu vymysleli na ostatných nejakú poriadnu habaďúru.

No na nič z toho už nemám právo.

Pred očami sa mi prehánali spomienky na náš vzťah. Na to, ako sa na mňa usmievala, ako sme sa spolu smiali, ako sme ležali v objatí v mojej izbe na intráku. Dost ma to vzalo. Akoby ma prešiel rozbehnutý parný valec.

Mala na sebe vyťahaná čierny sveter, ležérne zakasany do károvanej sukne. Bola nádherná. Na nohách mala čierne pančušky a roztomilé čižmičky. Nedokázal som

z nej spustiť zrak. Sveter jej spadol z pleca a odhalil kúsok opálenej pokožky. Spod čiernej látky jej vykúkal kúsok tetovania.

Priťahoval ma ako magnet.

Možno preto, lebo jej kerka sa mi vryla hlboko do pamäti. Vedel som si do detailu vybaviť každúcky milimeter. Jasne som videl, ako ho bozkávam, ako prstami prechádzam po čiernych líniiach, ktoré jej zdobili pokožku. Bolo to bludisko, v ktorom som sa celé hodiny strácal, mapa vedúca k najvzácnejšiemu pokladu.

Si to jediné, čo poznám lepšie než vlastnú dlaň.

Dočerta aj so životom!

„Stavím sa o trojku, že neuhádneš, akú kartu si vytiahnem,“ prihovoriť som sa Adamovi. Zo stredy stola som schmatol balíček kariet. Snažil som sa zaujať svoju myseľ akoukoľvek činnosťou, ktorá sa netýkala Liz. Keby som na ňu myslel čo i len o sekundu dlhšie, dorazilo by ma to.

Zdrvujúci prúd spomienok by nahradili otázky, ktoré sa mi podvedome prehánali hlavou, vždy keď som na ňu myslel.

Chodí si ešte stále čítať na pláž? Zašla na burger do nášho obľúbeného In-N-Out aj bezo mňa? Aké pesničky pridala na playlist prvého ročníka na výške?

Nevyhnutne sa natískala aj otázka, či si už niekoho našla. Zakaždým sa mi ju však podarilo zatlačiť do územia, kam sa za žiadnych okolností nechodí.

Bude lepšie, ak sa odpoveď na ňu nedozviem.

Keď som odišiel zo školy, vymazal som si všetky účty na sociálnych sieťach. Spravil som to preto, lebo mi bolo jasné, že ju budem vo dne v noci stalkovať. A zároveň som ani nemal čo postovať. Všetci moji kamaráti pridávali fotky z intrákových žúriek a zábery na hordy kníh,

ktoré musia prelúskat počas skúškového. Čo by som pri-
dal ja?

*Ďalšia dvanástka za mnou. A mám perfektný nový skill!
Keby niekto potreboval opraviť motor kosačky, zavolajte.
#RozprávkovýŽivot*

„Platí. Je to kráľovná,“ odvetil Adam. Škeril sa od ucha
k uchu.

Potiahol si kartu. Dolník. „Vedľa jak tá jedľa.“

„Aj my chceme hrať.“ Do kuchyne vošla Joss. Sadla si
na prázdnu stoličku medzi Noahom a Adamom a hodila
na stôl papierové vrečko s jedlom. Adam mi posunul tri
doláre.

„Zbožňujem ťa!“ vykrikol Noah a vrhol sa za vrečkom.
„A ešte viac zbožňujem tento sendvič.“

Rozblikali sa mi všetky kontrolky. Bolo mi jasné, že
o chvíľu sa tu určite zjaví aj Liz. Nespúšťal som zrak
z kariet. „Tak dobre teda, Joss, poďme hrať,“ prijal Adam
výzvu. „Stavím sa o pätku, že neodrecituješ prísahu ver-
nosti americkej vlajke odzadu.“

Joss sa pustila do plnenia úlohy a celé osadenstvo ku-
chyne vyprsklo do smiechu. Nič z toho som však nevní-
mal. Všetky moje zmysly sa sústredili na jediné: Liz sa
práve usadila vedľa Adama. Svet sa na okamih zastavil.
Zredukoval sa na jej ryšavé vlasy a vôňu parfumu Chanel
č. 5. Vdýchol som ju do pľúc, nasával som ju každým
pórom. Úplne ma pohltila. Odmietal som sa na ňu po-
zrieť – Preboha, len to nie! –, no aj tak som vedel, že sa
na mňa díva.

Doriti, doriti, doriti! Joss pokračovala v recitovaní.

„Super briadka, Bennett,“ prehovorila potichu. Jej
slová boli ako droga. Okamžite ovládli každú bunku
môjho tela.

Zhlboka som sa nadýchol. Musel som sa na ňu pozrieť.

Nemohol som ju ignorovať.

Zdvihol som zrak od kariet. Usmiala sa na mňa. Ostal som ako obarený.

Pretože všetko bolo ako predtým.

Venovala mi ten úsmev, z ktorého sa mi podlamujú kolená. Presne ten istý úsmev, ktorý jej rozžiaril tvár, keď mi na parkovisku pred zvieracím útulkom v Ogalla-
le prvý raz povedala, že ma ľúbi. Červené pery, iskričky v zelených očiach, ružové líca...

Doriti, veď ona sa na mňa vôbec nehnevá!

Nasucho som preglgol. Netušil som, čo si mám počať. Hlavou mi vírila jedna otázka za druhou.

Prečo sa na mňa nehnevá? Keď sme spolu hovorili naposledy, úpenlivo plakala.

Musí sa na mňa predsa hnevať. Iná možnosť neexistuje.

Čo si teraz počnem?

„No tak pr, hrdličky! Hrkútať si choďte niekam inam,“ vyprskol zrazu Noah a ja som si až vtedy uvedomil, že s Liz na seba civieme. „Stavím sa o dvacku, že Liz a Wes sa pobožkajú.“

V kuchyni zavládlo hrobové ticho. Nikto sa neodvážil ani len dýchať. Prv než som stihol zareagovať a zahrať jeho slová do autu, ozvala sa Liz. „Platí.“

Tých päť písmen bolo ako výstrel z dela. Keby som stál, určite by ma nimi zložila na lopatky. Srdce mi bilo ako splašené. Uprene som hľadel na jej pery natreté rúžom odtieňa *retro červená*. Smiali sa na mňa. Priam ma vyzývali, aby som ich pobožkal.

Zaťal som zuby. Myslel mi pracovala na plné obrátky. Túžil som to urobiť. Ešte nikdy som po ničom inom netúžil viac. Túžil som ju vziať do náručia a vášnivo ju pobožkať. Túžil som sa jej dotýkať, znova ju cítiť tak ako

vtedy, keď sme sa naposledy objali predtým, než sa strátila za bránami bezpečnostnej kontroly a odletela naspäť do Los Angeles.

Veľmi dobre som však vedel, že keby som to spravil, znova by sme sa dali dokopy. Druhýkrát by som sa jej už nedokázal vzdať, aj keď pre ňu by to bolo najlepšie.

Naozaj to pre ňu bolo najlepšie.

Tak som len nasucho preglgol, odtiahol sa od stola, vstal a zahľadel sa do jej smaragdových očí.

„Táto hra ma práve prestala baviť,“ vyhlásil som. Trochu ma zaskočilo, ako bezcitne to vyznelo. Pritom mnou lomcovali emócie.

Vyšiel som z kuchyne. „Prečo sa musíš správať ako totálny idiot?!“ kričal za mnou Noah, vôbec ma to však netrápilo. Keď najbližšie stretnem Joss, isto mi poriadne prečistí žalúdok. Ani tým som sa však neznepokojoval.

Srať na nich, pomyslel som si, keď som sa predieral davy k zadným dverám. Musím odtiaľto čo najrýchlejšie vypadnúť.

Sedel som sám na verande a fajčil cigaru. Jej horiaci koniec žiaril v tme. „Šťastný nový rok!“ ozývalo sa z domu. Bola polnoc a bolo mi nad slnko jasnejšie, že si nikdy neodpustím, akú bolesť som jej svojimi slovami spôsobil.

PRVÁ KAPITOLA

O rok a pol neskôr

„Nenávidím ťa tak veľmi, až sa mi z toho
obracia žalúdok.“

10 vecí, ktoré na tebe nenávidím

WES

Šesť hodín ráno. Vypol som budík a posadil sa na posteli.

„Ty sadistické hovädo,“ zamrmľal môj spolubývajúci AJ a prevrátil sa na druhý bok. Vyliezol som z postele a prezliekol sa. Bol síce iba prvý deň semestra, no mal som pocit, že sme sa s AJ-om poznali celé veky. Asi to bude tým, že sme spolu strávili celé leto. Hrali sme v rovnakom tíme kanadskej letnej bejzbalovej ligy a dokonca sme bývali v tej istej hostiteľskej rodine. On sa z perín vyteperí najskôr päť minút pred odchodom do univerzitného tréningového centra. Ja som však chcel byť svieži ako rybička.

Vložil som si do uší slúchadlá a pustil si *Trouble's Coming* od Royal Blood. Bežal som popri intrákoch a ostatných budovách univerzitného areálu. Isto mi chvíľu potrvá, kým sa naučím, na čo ktorá slúži. Odkedy som sa nastahoval, behával som každý deň. V rannom svetle, keď všetci ešte spali, vládla v univerzitnom areáli zvláštna atmosféra. Páčilo sa mi to. Slnko práve vychádzalo a ja som počúval štebot vtákov (pomedzi tóny hudby v slúchadlách) a bežal do kopca lemovaného stromami.

Boli to síce len stromy, no vyzerali úplne inak ako stromy v Nebraske. Akosi lepšie. Kalifornia si ma načisto podmanila.

Teda, presnejšie, načisto si ma podmanila Kalifornská univerzita.

A nešlo pritom ani tak o miesto. Iste, prostredie bolo prenádherné, omnoho dôležitejšie však bolo, že práve tu som začínal odznova. Dostal som druhú šancu uskutočniť svoje sny.

Prefrčala okolo mňa kolobežka. Trochu som spomalil. V žilách mi prúdila životodarná sila. Možnosti, ktoré mi ponúkal Westwood, štvrť, v ktorej sídlila Kalifornská univerzita, ma každou sekundou nadchýnali čoraz viac. Bejzbal (univerzitná liga a pri troche šťastia aj národná liga), vzdelanie a všetko ostatné. Z Westwoodu viedli cesty do celého sveta. Stačilo si len vybrať.

Bežal som okolo nejakého chlapíka so záhradnou hadicou v rukách. Práve vymýval odpadkový kôš. Najradšej by som naňho zakričal z plných pľúc. Až takú veľkú radosť som pociťoval, no radšej som mu len kývol hlavou na pozdrav a nerušene pokračoval v tréningu.

Dobré ráno, susedko.

Aj si možno myslel, že som načisto prišiel o rozum, keď som každý deň vstával na svitaní a obúval si bežecké tenisky. Mal však iba osemnásť a nič nechápal. Bolo to ešte ucho, ktoré len pred pár týždňami vyhlásili za kráľa maturitného plesu.

Zato ja som mal dvadsaťjeden rokov, bol som prvák na výške a čakalo ma ešte mnoho práce.

Pred dvoma rokmi som mal všetko.

A potom som o to prišiel.

No teraz mi život ponúkol druhú šancu a ja som ju hodlal využiť. Zaumienil som si, že všetko získam späť.

Nedopustím, aby mi táto príležitosť vyklzla pomedzi prsty. To v žiadnom prípade! Chňapnem po nej, pevne ju uchopím oboma rukami a nikdy, nikdy, nikdy nepustím.

Žil som naplno. *Carpe diem*. Bral som všetko, čo mi život ponúkal, a vychutnával to. Veľmi dobre som vedel, že nič netrvá večne. Šťastie je vrtkavé. Stačí iba zlomok sekundy a je preč. Bol prvý deň semestra, a ak mám byť úprimný, od šťastia som išiel vyskočiť z kože. Nechcem, aby to vyznelo ako jedna z tých motivačných sračiek (niečo patetické na spôsob *miluj, ži, smej sa*), ale naozaj som bol presvedčený, že práve toto je deň, ktorý mi zmení život.

A ja som bol na tú zmenu pripravený.

Po tom, čo som zabehol svoj päťkilometrový okruh a osprchoval sa, sme si s AJ-om dali na raňajky burrito, nasadli na kolobežky a odviezli sa do univerzitného tréningového centra Acosta.

Kolobežky som zbožňoval najviac na svete.

Auto som nechal v Nebraske a bicykel som nevlastnil, preto som zdieľané e-kolobežky vnímal ako dar z nebies.

Wes + kolobežka = Veľká láska

Och bože! Správam sa ako trojročný štupeľ, ktorý sa nevie dočkať, kedy pôjde prvýkrát do škôlky!

Nadšenie ma neopustilo ani po tréningu. Necítil som ani štipku únavy. Každá moja bunka sršala nesmiernou radosťou.

„Vitajte na úvodnej prednáške predmetu stavebníctvo a infraštruktúra.“

Do prednáškovej sály som vošiel vo chvíli, keď profesor prehovoril. Asi stovka študentov na mňa uprela zrak a sledovala môj grandiózny príchod na hodinu.

Pekne si sa zapísal.

Úplne som podcenil vzdialenosť medzi centrom Acosta a prednáškovou sálou. Skočiť si s AJ-om po tré-

ningu na proteínové smoothie asi nebol práve najlepší nápad.

Mal som za sebou mimoriadne vydarený tréning – žiaden z chalanov nezdvihol tolko, čo ja – a len som si chcel ešte chvíľu užívať ten slastný pocit. Bol prvý deň semestra a všetko išlo ako po masle. No veľmi rýchlo som zistil, že to bola chyba.

Rýchlo som prešiel k voľnému miestu v prednom rade, usadil sa a z ruksaka vytiahol zošit. Áno, zošit. Skutočný papierový zošit. Pokiaľ išlo o poznámky, peru a papieru sa nič nevyrovnalo. Dal som sa na štúdium stavebníctva a environmentálneho inžinierstva a toto bola prvá hodina. Ak som sa chcel prepracovať k titulu, nesmel som dopustiť, aby mi unikol najmenší detail.

„Nebudeme strácať čas sylabami. Prečítať si podmienky absolvovania predmetu isto zvládnete aj sami.“ Profesor Tchodre stál pred katedrou. Bol to vysoký muž a mal husté fúzy. „Tak sa do toho bez zbytočných rečí rovno pustíme.“

Chytil som pero, otvoril zošit a pustil sa do poznámkovania.

„Predmetom nášho štúdia bude úloha stavebníctva pri rozvoji a ochrane infraštruktúry.“

Profesor Tchodre spustil prednášku a ja som si všetko zapisoval. Ešte stále som nemohol uveriť, že sa začal semester a že sedím na predmete o stavebníctve. Spočiatku som sa obával, že v prvom ročníku budem musieť absolvovať samé všeobecnovzdelávacie predmety, no v mojom rozvrhu po predmetoch ako úvod do muzikológie či antropológia nebolo ani stopy. Okrem stavbáriny som sa mohol tešiť aj na chémiu a matematiku.

Je to síce neuveriteľné a šialené, no matematika a prírodné vedy mi nesmierne chýbali.

Prsty v tom má nepochybne pani Okunová. V druhom ročníku na strednej ma učila fyziku.

Presvedčila ma, aby som sa cez letné prázdniny zapísal do technického tábora v Missouri. (Malo ísť o dva týždne, ktoré by mi vyplnili prázdniny, kým sa začne bejzbalová prípravka.) Nevedel som, čo mám od toho očakávať. V lete však v Nebraske býva nuda, tak som si povedal, že to vyskúšam.

Nikdy by som nepovedal, že sa mi tam bude tak páčiť. Stretol som tam kopu deciek zbláznených do matematiky a prírodných vied presne tak ako ja. Bol som dobrý žiak, no predtým, než som prišiel do tábora, som nemal ani poňatia, čo by som chcel v živote robiť – teda ak si odmyslíme fakt, že som sa túžil stať profesionálnym nadhadzovačom.

Len čo som však vkročil medzi ostatných účastníkov, pocítil som, že som na správnom mieste. Zrazu mi všetko dávalo zmysel. Počas tábora sa vo mne niečo zlomilo. A hoci bejzbal stále zostával na prvom mieste, niečo mi hovorilo, že sa mám dať na technické odbory.

A teraz som sedel v prednáškovej sále a všetko nasvedčovalo tomu, že svoj cieľ skutočne dosiahnem.

Bol to úžasný pocit.

Zapísal som si každé slovo profesora Tchodra. Vedel som, že väčšinu z toho, čo som si zapísal, nebudem potrebovať, no netrápilo ma to. Pred dvoma rokmi bola pre mňa výška samozrejmosťou, niečo, čo môžem absolvovať, ak sa mi práve bude chcieť. A potom som o všetko prišiel. Preto som tentoraz zvolil iný prístup.

Vážil som si každý okamih, ktorý som na univerzite trávil.

Poznámky, hodiny strávené v študovni, skúškové. Všetko pôsobilo ako dar z nebies.

Po prednáške som absolvoval ešte hodinu chémie. Na obed som niečo rýchlo zhltol a potom som si na chvíľu zdriemol. Pred tréningom som si potreboval vyčistiť hlavu a urovnať myšlienky. Aj keď som ráno v posilňovni podal obdivuhodný výkon, bude mi to nanič, ak pokazím bejzbalový tréning.

„Isto si nechceš zahádzať na kôš?“ zareval na mňa AJ z obývačky. S chalanmi sa práve chystali vyraziť na univerzitné basketbalové ihrisko.

Vždy som bol za každú spontánnu akciu, no momentálne som si potreboval šetriť sily na prvý tréning univerzitného bejzbalového mužstva.

„Nie, choďte bezo mňa,“ odvetil som, nastavil som si budík na telefóne a zavrel oči.

Ibaže nie a nie zaspať.

Pretože som bol na Kalifornskej univerzite a oficiálne som reštartoval svoju akademickú aj športovú kariéru. A to znamenalo jediné: konečne nastal správny čas.

Nastal čas získať späť Liz Buxbaumovú.

DRUHÁ KAPITOLA

„Predtým, než si sa objavila v mojom živote, nemal som problém o všetkom rozhodovať sám. A teraz to nedokážem. Je to ako závislosť. Musím vedieť, čo si myslíš. Čo si o tom myslíš?“

Láska s výstrahou

LIZ

Panebože! Je to naozaj...?

Bolo sedem hodín ráno. Slnko zatiaľ nevyšlo nad obzor a celý Westwood ešte spal.

Okrem mňa.

Išla som si zabchať.

A on očividne tiež. Dlhonohý chalan, ktorý zrejme túžil po zápise do Guinnessovej knihy rekordov za najvyššiu vyvinutú rýchlosť pri behu. Mal predou mnou slušný náskok a asi dvojmetrovú postavu. Zrejme prvák. Basketbalista. Prižmúrila som oči.

Nie, tohto obra určite nepoznám.

V slúchadlách mi Harry Styles spieval *Ever Since New York*. Tá pieseň – mimochodom, absolútne nedocenená – bola stelesnením jesene. V Los Angeles stále panovalo teplé počasie, no Westwood mi čím ďalej tým viac pripomínal malebné jesenné mestečko ako vystrihnuté zo seriálu *Ženy z rodu Gilmorovcov*.

Začal sa zimný semester a to znamenalo, že jeseň sa nezadržateľne blíži. A tento fakt odrážali aj moje playlisty – boli rovnako pestré ako koberec z čerstvo napadaného lístia.

Áno, áno, viem, na playlist inšpirovaný tekvicovým latte je ešte priskoro.

Vôbec ma to však netrápilo. Pretože začiatok akademického roka bol vždy taký magický. Vo vzduchu sa vznášala svieža vôňa nového semestra. Akoby niekto obrátil stranu a začal písať nový príbeh. Všetko bolo možné.

A o tomto roku to platilo obzvlášť.

Honbe za bezvýznamnými brigádami, ktorých prínos pre moju kariéru spočíval iba v tom, že som sa naučila nosiť kolegom kávu, bol koniec. Konečne sa mi podarilo dostať na stáž.

A nie hocijakú stáž.

Bola to stáž u Lilith Grossmanovej.

Keď som kývala na pozdrav pánovi, ktorý práve polieval trávnik, usmievala som sa ako slniečko. Musela som vyzerat' prinajlepšom zvláštne, nedokázala som si však pomôcť.

Bola som tretiačka a podarilo sa mi získať stáž, ktorá mi reálne mohla otvoriť dvere na pracovný trh. Stáž u Lilith Grossmanovej sa nepochybne bude dobre vynímať v životopise.

A dnes som na ňu oficiálne nastupovala.

Clark, jeden z mojich spolubývajúcich, minulý rok brigádoval v marketingovom tíme telovýchovnej fakulty. Povedal mi, že majú voľné miesto. Nebola to len študentská stáž, ale platená brigáda. Hoci som o športe veľa nevedela, peniaze som potrebovala, tak som si povedala, že to skúsím.

A veľmi sa mi to zapáčilo.

Mojou úlohou bolo fotiť a natáčať športovcov pri tréningu, na zápasoch či v posilňovni. V podstate som bola čosi ako dievča pre všetko, pomáhala som so všetkým, čo

bolo práve treba urobiť vrátane prenášania všelijakého športového náčinia.

Zo začiatku mi to vôbec nešlo.

No potom som sa do toho dostala.

Tá práca vo mne prebudila kreatívneho ducha. Bolo to presne ako s hudbou: tak ako piesne dotvárali film a podfarbovali najdôležitejšie momenty, aj fotky a videá rozprávali príbehy. Stačilo len správne nastaviť foťák. A aj keď som bola len obyčajná asistentka, táto práca mi dala neskutočne veľa.

A potom som sa dozvedela, že Lilith Grossmanová, mnohými cenami ovenčená producentka dokumentov, bude na Kalifornskej univerzite nakrúcať športový dokument a hľadá stážistov. Neváhala som ani sekundu a prihlásila som sa na konkurz.

Mojou primárnou motiváciou bolo to, že pracovala pre produkčnú spoločnosť HEFT Entertainment. Grossmanová bola nielen uznávaná producentka športových dokumentov, no na mnohých projektoch spolupracovala aj s firmou, pre ktorú som túžila pracovať. HEFT Entertainment mala viacero divízií zameraných na produkciu filmovej tvorby, zábavných televíznych programov či hudby. Do jej portfólia patrili najväčšie hviezdy a mená, ktoré v šoubiznise niečo znamenali.

Filmy či piesne produkované HEFT Entertainment si z každého udeľovania cien – či už išlo o Grammy, alebo o Oscary – odniesli najviac ocenení.

Študovala som hudobnú supervíziu pre film a televíziu, preto bolo nad slnko jasnejšie, že chcem pracovať práve pre túto spoločnosť. Mnohé hviezdy hudobného priemyslu, ku ktorým som vzhliadala, začali svoju kariéru ako stážisti pre HEFT Entertainment. A ja som stoj čo stoj chcela patriť medzi nich.

Ešte stále som tomu neverila.

Oficiálne som na stáž nastupovala od dnešného dňa, no Lilith sa mi ozvala pred niekoľkými týždňami a chcela vedieť, či by som nechcela začať skôr. Počas nakrúcania bude sedieť v jednej z kancelárií v Centre J. D. Morgana, hlavnej budove telovýchovnej fakulty, a potrebovala vybaviť nejaké veci ešte pred začiatkom semestra. Cez prázdniny som sa na rozdiel od spolužiakov nevrátila domov a zostala som v Los Angeles, preto som nad jej ponukou nezaváhala.

A lepšie som hádam ani nemohla urobiť.

Spočiatku som sa trochu bála. Nevedela som, čo môžem od spolupráce s producentkou jej rangu očakávať. Ak mám pravdu povedať, myslela som si, že sa bude správať ako totálna krava. No opak bol pravdou. Lilith Grossmanová, najžiarivejšia hviezda producentského neba, sa so mnou, áno, so mnou, bez okolkov delila o svoje know-how.

Pozvala ma na obed do suši reštaurácie a spýtala sa ma, čo by som v živote chcela dosiahnuť. Keď som jej rozpovedala o svojich plánoch, z kabelky vytiahla pero a na servítku mi načrtla plán, ako ich podľa nej dosiahnem.

Bola to rada nad zlato.

Môj pôvodný plán bol prezieravo jednoduchý: dokončiť školu, získať titul z hudobnej supervízie a potom... a potom sa modliť, aby sa mi podarilo zamestnať ako hudobná supervízorka.

Lilith mi však poradila, aby som sa najprv zamestnala na licenčnom oddelení.

Povedala mi, že tak sa mi naskytne možnosť pracovať nielen s hudbou, ale aj s televíznymi a filmovými dielami. Budem zarábať – čo nie je práve zanedbateľná časť plánu – a popritom si môžem vybudovať dobré vzťahy s ľuďmi z brandže, čím si vydláždim cestu k vysnívanej

práci. Ako príklad uviedla hneď niekoľko mien ľudí, ktorí dnes v hudobnom priemysle niečo znamenajú a svoju kariéru začali práve v oblasti licencovania hudby.

Všetko mi to docvaklo.

Hudobní supervízori predsa úzko spolupracujú s pracovníkmi licenčného oddelenia! Existuje vari lepší spôsob, ako medzi nich preniknúť? Preto som do svojho študijného plánu okrem povinných predmetov zaradila aj predmety zamerané na licencovanie hudby. Hltala som všetky informácie, ktoré sa licencií týkali.

Cítila som, že moje sny sa pomaly, ale isto menia na skutočnosť.

Už *znova sa usmievam*, pomyslela som si, keď som zastala na semafore. Prestupovala som z nohy na nohu a vyškierala sa od ucha k uchu. Inak som ani nemohla.

Toto bude môj rok.

Usmievala som sa ešte aj vtedy, keď som vstúpila do triedy. Musela som vyzerieť ako čerstvo zamilovaná pubertiačka.

„Strieľate si zo mňa, Buxbaumová?“

„Čože?“ Tvár mi rozžiaril ešte väčší úsmev a zamierila som k prednej lavici. Pred katedrou stál Horace Hanks, profesor hudby a môj najobľúbenejší učiteľ vôbec.

„Čože?“ zopakoval po mne Horace a namieril na mňa ukazovák. „Dnes sa začína semester, a vy ste si nedoniesli ani len zošit? Kde máte ruksak? A čo tak pero? Také do očí bijúce pohrdanie školskými potrebami ma nesmierne uráža!“

„Ale no tak, pán profesor,“ odvetila som a usadila sa na rovnaké miesto, na ktorom som sedávala na všetkých hodinách, ktoré som s Horaceom absolvovala. „Obaja predsa veľmi dobre vieme, že nie ste len taký obyčajný učiteľ. Ste umelec a vaše... vaše majstrovstvo jednodu-

cho treba zachytiť na video. A tak si vašu hodinu nahrám a pred skúškou si všetko pekne pozriem.“

„To mi vskutku lichotí,“ odvetil a poškriabal sa po plešine. „No aj tak ste sa ma svojím bezočivým správaním dotkli. Som na smrť urazený.“

„Hlboko sa vám ospravedlňujem,“ povedala som a vypila zvonenie na telefóne. Keď niekomu počas hodiny zazvonil telefón, Horace vystrájal ako zmyslov zbavený.

Prednáška o psychológii a manažmente v hudbe sa začala a ja som spustila nahrávanie na telefóne. Horace nesklamal ani tentoraz. Veľmi mi pripomínal učiteľa herectva zo seriálu *Victorious* – asi preto som ho mala tak rada. Prístup oboch pánov k výučbe bol naozaj neortodoxný: Miestami ste sa išli popukať od smiechu, inokedy ste sa cítili neskutočne trápne. Jednu z prednášok napríklad celú odspieval. Falzetom. Horace bol možno trochu trafený, no jeho nekonvenčné metódy predsa len zaberali. Naučila som sa od neho nesmierne veľa.

Nasledujúca hodina bola oveľa menej zábavná a o poznanie nudnejšia, no po nej som konečne zamierila do Centra J. D. Morgana. Stáž u Lilith Grossmanovej sa oficiálne začínala. Aj keď sme sa stretli už niekoľkokrát, bola som nesmierne nervózna. Lilith bola skrátka dokonalá. A nechcela som, aby zistila, že ja mám od dokonalosti poriadne ďaleko.

Cez otvorené dvere jej kancelárie som videla, ako sedí za počítačom a pracuje. „Klop-klop!“ zaklopala som.

Lilith Grossmanová sa postavila. „Ahoj, Liz, nech sa páči, sadni si,“ pozdravila ma s úsmevom.

Táto žena bola viac než dokonalá. Blond vlasy mala ostrihané na mikádo. Jej účes bol bezchybný – akoby len pred chvíľou vyšla z kaderníctva. Na sebe mala blejzer námorníckej modrej farby, bielu košeľu so stojačikovým

golierom a roztrhané džínsy. Jej vzhľad zvýrazňovali červené lodičky. Lilith bola stelesnením losangeleského štýlu. Keby sa v magazíne *Vogue* rozhodli venovať jedno číslo štýlu *business casual*, na obálke by dozaista žiarila Lilith Grossmanová.

Posadila som sa na stoličku oproti nej. „Tak, ako sme na tom?“ spýtala som sa. Small talk bol zaručeným receptom, ako zahnať počiatočnú nervozitu.

„Vcelku dobre,“ odvetila a prívetиво sa na mňa usmiala. „Ráno som sa stretla s dekanom fakulty a prebrali sme niekoľko zaujímavých nápadov.“

„To znie skvele.“ Tešila som sa, že môžem byť súčasťou tohto projektu. „Poviete mi o tom viac?“

„Veľmi rada, sme predsa tím. No najprv musím počkať, kým mi všetko schvália. Nechcem, aby si bola sklamaná, keby niečo z toho napokon nevyšlo.“

„To znie rozumne.“

„Tak sa teda pusťme do práce. Mám pre teba úlohu,“ oznámila mi, prekrížila si ruky cez prsia a oprela sa o stoličku. „Budem potrebovať, aby si mi do mailu poslala svoj rozvrh spolu so zoznamom predmetov, na ktoré si sa zapísala aj s menami tvojich učiteľov. A takisto mi napíš, v ktorých časoch sa budeš vedieť venovať práci a stretnutiam.“

„Samozrejme,“ odvetila som čo najpokojejšie, no pri pomyslení na pracovné stretnutia s Lilith Grossmanovou by som sa najradšej rozplakala od šťastia.

„Pravdaže, tvojou prioritou bude škola, bez titulu sa nikam nepohneš. To však neznamená, že nemôžeme spoločne popracovať aj na tvojom kariérnom raste. Môže byť?“

Uštipnite ma niekto, prosím! Ani v najdivokejších snoch by sa mi nesnívalo, že by mi Lilith Grossmanová niekedy niečo také povedala. Nie, už sa nedokážem tvá-

riť odmerane. Nadšene som prikývla. Na tvári sa mi pri tom rozhostil najžiarivejší úsmev. Lilith Grossmanová totiž mala kľúče od všetkých dverí, do ktorých by som rada vstúpila.

„Áno, môže byť,“ vysúkala som zo seba. Hlas mi preskočil, musela som zniet veľmi neprirodzene.

„Ak budeš ochotná obetovať trochu svojho času, rada ťa zoznámim s ľuďmi, ktorí ťa v budúcnosti môžu kariéru posunúť.“

„S veľkou radosťou.“ Znova mi preskočil hlas.

„Skvelé. Tak potom pre teba mám ešte jednu úlohu,“ vyhlásila a hodila pohľad na hodinky. Potom rýchlo vstala a odsunula stoličku. „Pozrieš si celú jednu sériu z dokumentu *Hard Knocks* od HBO. Ktorúkoľvek si len vyberieš.“

„Ako by sa stalo,“ prikývla som.

Zo stola schmatla zväzok kľúčov a telefón si vložila do vrecka na blejzri. „Musím už bežať, ale určite mi pošli svoj rozvrh a pusti sa do pozerania. V najbližších dňoch sa ti ozvem. Dúfam, že dovtedy sa veľa vecí okolo projektu vyjasní, a potom sa pustíme do práce.“

„Dohodnuté.“

Cestou do študentskej kantíny som sa vznášala v oblakoch. Nemohla som sa dočkať všetkého pekného, čo si pre mňa život pripravil. Zrazu bol celý svet krajší, slnko svietilo o čosi jasnejšie, vtáky spievali o čosi krajšie. Od radosti by som najradšej skákala tri metre dvadsať po celom univerzitnom areáli. Vzala som si jedlo a vrátila sa do práce.

V slúchadlách mi hrala moja nová obľúbená pieseň – *You Could Start a Cult* od Nialla Horana – a celou cestou som si ju pohmkávala. Prekypovala som šťastím. Mala som pocit, že začínam písať novú kapitolu svojho života.

Môj stôl sa nachádzal v inom krídle budovy ako Lilithi-na kancelária. Usadila som sa, zjedla šalát a pustila sa do strihania videa, ktoré malo sledovateľom na sociálnych sieťach ukázať prvý tréning univerzitného futbalového mužstva. Ešte stále som pracovala ako dievča pre všetko pre telovýchovnú fakultu, no tú prácu som mala rada.

„Čau,“ pozdravil ma Clark a zložil sa pri svojom stole. „Prečo si nebola na raňajšom tréningu bejzbalistov? Myslel som si, že si tam mala ísť ty.“

„Škola sa mi začínala skoro ráno, tak som si vymenila službu s Codym,“ vysvetlila som mu a neodtrhla zrak od počítača. „Takže namiesto toho budem robiť ich popo-ludňajší tréning.“

„Isto tam budú samí prváci,“ utrúsil. Počula som, ako sa mu zapína notebook. „Všetci vyzerajú tak mlado a nevinne.“

„Totálne,“ prikývla som. Snažila som sa rozpomenúť na svoj prvý rok na univerzite. Bola to zvláštna zmes ustavičného stresu a smutných pesničiek opakujúcich sa v nekonečnej slučke. Našťastie, teraz bolo už všetko zahmlené. „Je neuveriteľné, že ani nie pred dvoma rok-mi sme vyzerali presne rovnako. Tiež sme mali veľké oči a boli sme rozkošní.“

„Prváka rozoznám z dvoch kilometrov,“ odvetil a začal ťukať do klávesnice. „Už podľa ich chôdze to zaručene rozoznám. Sú to chodiace kľbká nervov, úplne to na nich vidíš.“

„Máme v chladničke ešte nejakú majonézu?“ spýtala som sa. Šalát som zatiaľ spláchla aspoň pohárom vody.

„Iba ak po záruke.“

„Dočerta!“

„Budeme musieť skočiť na nákupy, lebo chladnička zívá prázdnotou. Nemáme ani kečup, ani chren.“

Preklikávala som sa medzi jednotlivými fotografiami. „Aké monštrum je v práci chren?“

„A čo je na tom zlé?“ Clark nahodil smrteľne vážny výraz. „Chren sa hodí ku všetkému.“

„Keď myslíš.“

V kancelárii sme strávili niekoľko hodín, iba občas sme prehodili slovo či dve. To sme boli celí my. Clark bol ako moja spriaznená duša, aj keď v kamarátskom prevedení. Cítila som sa s ním príjemne a bola som sama sebou. Akoby bol mojím zrkadlovým obrazom.

Teda až na ten chren. To bol celý Clark.

Keď hodiny odbili tri popoludní, Clark sa ku mne naklonil. „Tak čo, skočíme k starému Jackiemu?“ spýtal sa.

Domovským stánkom Bruins, univerzitného bejzbalového mužstva, bol Štadión Jackieho Robinsona. Uložila som všetko, čo sa mi dovtedy podarilo spraviť, a prikývla som. „Čo presne sa od nás očakáva?“

„Asi nič extra špeciálne,“ rozhodil rukami a potom si upravil vlasy. „Zopár záberov a videí z tréningu na predstavenie tohtoročného tímu.“

„Cool,“ odvetila som a vložila notebook do tašky. „To bude brnkačka.“

„Tak, tak, úplná pohodička.“

Vyšli sme z budovy na parkovisko. Keď sme sa blížili ku Clarkovmu autu, takmer nás zrazili chalani na kolo-bežkách. Napriek tomu, že nás minuli len o chl, som sa usmiala. Zimný semester sa práve oficiálne začal. Neklamným dôkazom boli decká, ktoré sa bez rozmyslu takýmto spôsobom prehánali po univerzitnom areáli.